

З огляду на вищевикладене впливає, що позов про визнання права власності подає особа, яка не може реалізувати право володіння, користування, розпорядження майном у зв'язку з оспоренням чи невизнанням права власності іншою особою, а рішення суду лише підтверджує чи заперечує факт наявності права власності у такої особи.

Позивачем доведено факт того, що відповідач ставить під сумнів наявність права власності позивача на спірне нерухоме майно.

При цьому, позивачем доведено, що він не зміг реалізувати своє право на володіння, користування та розпорядження спірною земельною ділянкою через відсутність відповідних документів, зокрема, не мав змоги реалізувати це майно при здійсненні всіх заходів, передбачених Кодексом України з процедур банкрутства для погашення вимог кредиторів у справі № 909/387/14 про банкрутство ТОВ «Боксана» (аналогічної правової позиції дотримано у постанові Верховного Суду від 13.05.2019 у справі № 905/494/18).

Суд також враховує, що той факт, що відповідач відмовився повернути кошти у розмірі 100 000 тис. грн, які були оплачені в якості часткової сплати за договором купівлі-продажу земельної ділянки та водночас звернення до суду з позовом про стягнення коштів у розмірі 230 263,29 грн як заборгованість за цим договором (яку було стягнуто на підставі рішення суду від 26.10.2010 у справі № Пз-8/65), підтверджує визнання відповідачем факту наявності у позивача права власності на спірну земельну ділянку.

Апеляційний господарський суд зазначає також таке.

Відповідно до ст.62 Кодексу України з процедур банкрутства, усі види майнових активів (майно та майнові права) банкрута, які належать йому на праві власності або господарського відання, включаються до складу ліквідаційної маси.

Отже, Кодекс України з процедур банкрутства чітко регламентує, що все майно, яке належить боржнику включається до ліквідаційної маси, а погашення наявної заборгованості здійснюється у визначеній законом черговості.

А відтак враховуючи те, що відповідач не скористався правом на розірвання договору купівлі - продажу земельної ділянки через неповну сплату позивачем її вартості, навпаки звернувся до суду про стягнення вартості несплаченої суми, а згодом заявив грошові вимоги на цю суму у справі про банкрутство, при цьому, такі грошові вимоги були визнані судом ухвалою від 01.07.2014, такі обставини та зареєстрований 14.05.2008 договір купівлі-продажу підтверджують факт наявності у позивача – ТОВ «Боксана» права власності на спірну земельну ділянку.

За встановлених судом обставин, позивач набув право власності на спірну земельну ділянку 14.05.2008, відповідно ліквідатор зобов'язаний включити її до складу ліквідаційної маси боржника задля погашення вимог кредиторів.

Одночасно суд зазначає, що покликання апелянта на відсутність повної оплати за договором купівлі-продажу спірної земельної ділянки, є безпідставними, з огляду на визнання апелянта кредитором у справі про банкрутство ТОВ «Боксана», зокрема, на недоплачену суму за спірну земельну ділянку у розмірі 230 263,29 грн, погашення якої буде відбуватися за рахунок продажу майна боржника, в порядку черговості, передбаченому ст. 64 Кодексу України з процедур банкрутства.

Щодо тверджень скаржника на відсутність державного акту на земельну ділянку в силу ст.ст. 125, 126 ЗК України, а тому позивач не набув права власності на земельну ділянку, то такі є помилковими, з огляду на те, що підставою звернення позивача до суду стало невизнання іншою особою (у даному випадку відповідача) права власності на земельну ділянку позивачем. Тобто, у випадку наявності у позивача державного акту на земельну ділянку – документ, який на час укладення договору підтверджував факт право власності на земельну ділянку, то у позивача не було б необхідності звертатися до суду з позовом про визнання права власності. Наявність державного акту на земельну ділянку та невизнання чи створення перешкод відповідачем у розпорядженні цією земельною ділянкою, було б підставою для звернення позивача для захисту свого права з позовом про усунення перешкод у користуванні майном чи витребування майна з чужого незаконного володіння в залежності від фактичних обставин справи.

Отже, враховуючи ст. 75 ГПК України щодо преюдиційності судового рішення у

772

сукупності зі ст.62 Кодексу України з процедур банкрутства, суд апеляційної інстанції дійшов висновку, що наявність визнаних кредиторських вимог Калуської міської ради у справі про банкрутство ТОВ «Боксана» свідчить про наявність права власності у ТОВ «Боксана» на спірну земельну ділянку, набуту згідно договору купівлі-продажу - 14.05.2008.

За викладених обставин, суд апеляційної інстанції погоджується з позицією суду першої інстанції про те, що визнання за позивачем права власності на спірну земельну ділянку є передбаченим законом способом захисту законних прав власника (позивача) у справі та не порушує будь-яких охоронюваних законом прав та інтересів інших осіб.

При цьому, необхідно зазначити, що у спірній ситуації відсутній інший належний спосіб захисту для позивача, оскільки у разі відмови судом у визнанні за ним права власності, позивач таким чином позбавляється 100 000 тис. грн., які були сплачені та не повернуті на виконання договору, погашення перед Калуської міською радою грошових вимог, якими, серед іншого, є 230 263,29 грн (заборгованість за спірну земельну ділянку), оскільки такі вже є визнані судом, та зрештою позбавлення спірної земельної ділянки, позаяк у позивача відсутні підтверджуючі документи на неї.

Щодо тверджень відповідача у суді першої інстанції на неповне виконання позивачем умов спірного договору в частині оплати за земельну ділянку, зокрема в сумі 6053,71 грн на рахунок земельно-кадастрового бюро Калуської міської ради та застосування строків позовної давності, то такі судом апеляційної інстанції не досліджуються, з огляду на те, що апелянт про такі не зазначає в апеляційній скарзі, а в силу вимог ст. 269 ГПК України суд апеляційної інстанції переглядає справу в межах доводів та вимог апеляційної скарги.

Відповідно ст.ст. 13, 76, 77, 86 ГПК України, кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених законом.

Належними є докази, на підставі яких можна встановити обставини, які входять в предмет доказування. Суд не бере до розгляду докази, які не стосуються предмета доказування. Предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Обставини, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування. Докази, одержані з порушенням закону, судом не приймаються.

Суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Жодні докази не мають для суду заздалегідь встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), який міститься у справі, мотивує відхилення або врахування кожного доказу (групи доказів).

З огляду на вищевикладене, рішення місцевого господарського суду підлягає залишенню без змін, а апеляційна скарга – без задоволення.

Судові витрати.

Відповідно до ст. 129 ГПК України, у спорах, що виникають при виконанні договорів та з інших підстав судовий збір покладається на сторони пропорційно розміру задоволених позовних вимог.

З урахуванням вище, апеляційний господарський суд дійшов висновку про необхідність залишення судового збору за подання апеляційної скарги за апелянтом.

Керуючись ст. ст. 11, 13, 74, 129, 269, 270, 275, 276, 281- 284 ГПК України,

Західний апеляційний господарський суд, - ПОСТАНОВИВ:

1. Рішення Господарського суду Івано-Франківської області від 01.09.2020 у справі №909/387/14 залишити без змін, а апеляційну скаргу Калуської міської ради - без задоволення.

714

2. Судовий збір за розгляд справи в суді апеляційної інстанції залишити за апелянтом.

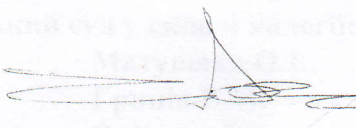
Порядок оскарження постанови у справах про банкрутство передбачено ГПК України з урахуванням особливостей Кодексу України з процедур банкрутства.

Справу повернути до місцевого господарського суду.

Повний текст постанови підписано 15.04.2021

Постанова підписана з окремою думкою судді В.М. Гриців

Головуючий суддя

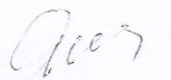

О.І. Матушак

Судді

В.М. Гриців

Г.Г. Якімець

